

Hồi Thứ Nhất

HUYẾT!... HUYẾT MỸ NHÂN!...

Đó là một vật với một người đã làm chấn động cả võ lâm thời vua Càn Long đời nhà Thanh.

Huyết là Huyết Thần Kinh một cuốn võ học bí kíp, trong có ghi bảy môn tuyệt kỹ tuyệt học giang hồ.

Mỹ nhân là một Xà Khiết mỹ nhân họ Lệnh Hồ tên Sở Sở, là một thiếu nữ mặt đẹp như hoa nở mà lòng dạ độc địa như rắn rết, người trong võ lâm nghe thấy tên của nàng là phải khiếp sợ ngay. Không ai biết võ công của nàng ra sao chỉ biết từ khi nàng xuất hiện trên giang hồ chưa từng gặp tay đối thủ.

Huyết là một thứ huyết vô biên, trên “Huyết” có một mỹ nhân tuyệt sắc đang ngồi. Huyết đó không phải là Huyết Thần Kinh mà mỹ nhân cũng không phải là Lệnh Hồ Sở Sở. Huyết đó chỉ một bãi sa mạc ngoài Ngọc Môn Quan. Vì ánh nắng chiều tà ở nơi đó đổ tươi lại chiếu xuống trên bãi cát rộng mênh mông nên trông không khác gì một bể máu vậy.

Trên bãi sa mạc đỏ như máu ấy, đang có một giai nhân tuyệt sắc tuổi trạc hai lăm, hai sáu, mình mặc áo lụa dài màu huyền, tóc mây đen nhánh xõa xuống tận vai, lại còn có hai người ngồi hai bên nàng.

Một người là đạo sĩ thân hình gầy gò, một người là ông già mặc áo xám trông giống hệt một con vượn, hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló.

Đạo sĩ gầy gò ngồi bên trái liếc mắt nhìn mặt trời đang lặn, gương cười nhìn giai nhân tuyệt sắc nói:

– Huyền Y Tiên Tử! Bần đạo với Lục Chi Tiên Viên Mễ lão tử ở trong sa mạc mênh mông này đã tìm kiếm luôn bảy ngày bảy đêm mới tìm thấy một góc Huyết Hà Đồ không ngờ lại bị Tiên Tử nhanh tay cướp mất trước. Tiên Tử lượm được vật báu mà người khác đã tốn công lao một cách dễ dàng như vậy thực hơi quá đáng!

Huyền Y Tiên Tử đưa mắt nhìn Sáu Thuần Dương Đối Cảnh một đạo sĩ có tiếng tăm khá hung ác trong giới võ lâm, cười khẩy hỏi lại:

– Đối chân nhân, cử chỉ đoạt báu của võ lâm tất nhiên ai ra tay trước người ấy được. Như vậy có khi nào lại nhường nhau như ăn uống đâu? Chẳng hay tôi nói như thế có phải không?

Đối Cảnh nghe nói chỉ cười khinh một tiếng, chớp nháy đôi mắt hung ác, mặt lộ sát khí liền.

Ông già áo xám trông như vượn chỉ sợ đôi bên ăn nói quá trớn sinh ra bất hòa, liền chấp tay vái chào Huyền Y Tiên Tử mỉm cười xen lời:

– Huyền Y Tiên Tử xin thứ lỗi Mễ Nguyên Thông này có ích lợi gì, chả hay Tiên Tử có biết không?

Huyền Y Tiên Tử gật đầu đáp:

– Tất nhiên bốn Tiên Tử phải biết rõ. Huyền Hà Đồ này có ba mảnh đất tất cả, nếu ai lấy đủ ba mảnh ghép lại vào nhau, căn cứ trên lời chỉ dẫn của bản đồ mà tìm kiếm Huyết Hà rồi lặn xuống sông đó mà mò Huyết Thần Kinh luyện thành bả môn võ học tuyệt kỹ trong cuốn Thuyết Thần Kinh sẽ vô địch thiên hạ liền.

Mễ Nguyên Thông cười ha hả nài tiếp:

– Võ công ghi trong quyển Huyết Thần Kinh tuy cao thực nhưng môn nào cũng liên quan đến huyết, ác độc vô cùng, nên người trong giới Hắc đạo chúng tôi ai ai cũng mong chiếm được quyển sách đó. Nhưng Tiên Tử là cao thủ trong giới Bạch đạo được các nhân vật trong võ lâm tôn kính đáng lẽ Tiên Tử không nên nhúng tay vào việc này mới phải?

Huyền Y Tiên Tử lắc đầu cười đáp:

– Mục đích của bốn Tiên Tử khác hai vị. Hai vị muốn tìm pho Huyết Thần Kinh để luyện thành võ công kỳ tuyệt mà coi thường thiên hạ. Còn bốn Tiên Tử chỉ muốn hủy bộ kinh ấy đi để nó khỏi lọt vào tay những kẻ gian ác làm hại người hiền.

Đang lim dim đôi mắt, Đới Cảnh bỗng trợn to đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng hung ác, lớn tiếng xen lời hỏi:

– Vệ Linh Chi, người đừng có để người ta mời rượu không uống chỉ thích uống rượu phạt thôi. Có lẽ võ công của bần đạo chỉ thua kém người chừng nửa hỏa hầu nhưng nếu bần đạo sử dụng Bát Tiên Tử Kiếm hợp với Tiên Viên Trảo của Mễ lão tử mà cùng tấn công một lúc có lẽ chôn vùi Tiên Tử trong bãi sa mạc này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Vệ Linh Chi cau mày hỏi lại:

– Hai người đều là nhân vật hạng nhất và rất có tên tuổi trên giang hồ như vậy khi nào hai người lại có hành động vô sỉ như thế?

Đới Cảnh cười điên khùng đáp:

– Muốn đạt tới mục đích người ta bất chấp danh nghĩa mà tận dụng mọi thủ đoạn. Theo ý bần đạo Tiên Tử nên hòa hoãn đưa mảnh Huyết Hà Đồ ấy ra chúng tôi sẽ trao tặng bộ áo Thiển Tôn Nhuyễn Giáp thì hơn!

Vệ Linh Chi ngẩng mặt lên trời cười khinh:

– Bây giờ sắp hết giờ Dậu, dù hai người không biết xấu hổ, dùng thủ đoạn vô

liêm sỉ liên tay tấn công bốn Tiên Tử chẳng nữa, bốn Tiên Tử dám chắc trong nửa tiếng đồng hồ quyết không bị hai người đánh bại được. Hễ tới giờ Tuất là sư muội của bốn Tiên Tử Hồng Y Tiên Tử Hứa Linh Sa sẽ tới đây liền, tài nghệ của em ta tương đương với ta nhưng ra tay độc ác hơn bốn Tiên Tử nhiều như vậy thử hỏi hai người có thoát được công đạo không?

Đới Cảnh nghe Huyền Y Tiên Tử nhắc tới Hồng Y Tiên tử Hứa Linh Sa sắp tới y cũng phải cau mày lại lòng lo lắng vội tung mình nhảy lên, rút trường kiếm ra quát bảo Mễ Nguyên Thông:

– Mễ lão tử, chúng ta khổ công tìm kiếm khắp sa mạc này trong bảy ngày đêm không khi nào lại chịu mất công toi, trong lúc con nhãi Hứa Linh Sa chưa tới chúng ta phải hạ con tiện tỳ Vệ Linh Chi này trước để cướp lại mảnh Huyết Hà Đồ rồi hãy nói chuyện khác sau.

Mễ Nguyên Thông trầm ngâm không phản ứng trong lòng y đang nghĩ một phương cách nham hiểm để cướp đoạt lại mảnh Hà Đồ. Y từ từ đứng dậy ôn tồn nhìn Vệ Linh Chi nói:

– Vệ Tiên Tử nên suy nghĩ kỹ lại đi, chúng ta đừng nên vì mảnh Huyết Hà Đồ nhỏ nhỏ mà làm cho đôi bên phải...

Y chưa nói dứt thân hình đã cử động, tay phải sử dụng thế Tiên Viên Trích Quả (vượn tiên hái trái cây) nhắm mặt Huyền Y Tiên Tử chộp luôn, tay trái y vẫn chuẩn bị từ lâu, vận mười thành công lực Hắc Sát Âm Thủ nhằm ngực và bụng Linh Chi đánh tới.

Phần vì thi có tài nghệ cao siêu nên táo bạo hơn, phần thứ hai không ngờ đối phương lại có hành động vô sỉ như thế mà Huyền Y Tiên Tử một đấu với hai kẻ địch đột nhiên ra tay tấn công lén, cho nên khi móng tay phải và bàn tay trái của Nguyên Thông sắp tấn công tới nơi mà nàng vẫn ngồi yên trên đồng cát.

Thân hình của Mễ Nguyên Thông xông tới gần, Huyền Y Tiên Tử mới dồn Tiên Thiên Chân Khí vào tay áo rộng mà hất mạnh vào kẻ địch một thế.

Phương pháp đối phó của nàng ta vừa hợp lúc nên Nguyên Thông công lực hơi kém hơn nên bị cương phong của Tiên Thiên Chân Khí của nàng ta hất hẳn lên trên không rồi rớt xuống.

Mễ Nguyên Thông lúc ấy mới biết Huyền Y Tiên Tử quả thật lợi hại, thế Tiên Viên Trích quả ở tay phải mình không ăn thua mà cả Hắc Âm Sát Thủ giết người một cách vô hình cũng bị Vệ Linh Chi phá hết.

Tuy Nguyên Thông tấn công lén không ăn thua gì nhưng thanh trường kiếm của Đới Cảnh đã vung lên một vòng cuộn cuộn tới, lưỡi kiếm lạnh lùng nhằm đầu Huyền Y Tiên Tử đâm tới.

Vệ Linh Chi sớm biết trường kiếm của Đới Cảnh không phải là khí giới tầm thường nên nàng không dám khinh địch, ngửa người về phía sau sử dụng thế Sảo

Bộ Tước Kiều (Khéo bước qua cầu do đàn chim bắc). Nàng dùng gót chân đạp mạnh một cái người đã ngã lướt ra xa hơn trượng.

Đới Cảnh với Nguyên Thông vội đuổi theo tấn công, thế công của chúng mạnh như vũ bão. Chỉ trong nháy mắt chúng đã tấn công liên tiếp Linh Chi bốn thế kiếm và ba thế trảo một lúc.

Huyền Y Tiên Tử thấy thế tức giận khôn tả. Trong lúc tránh né nàng rút luôn Giao Côn Nhuyễn Trượng (chiếc gậy mềm bằng gân con giao long) Nàng dùng gót chân đạp mạnh, người đã từ từ lướt ra ngoài xa hơn trượng.

Đới Cảnh với Nguyên Thông vội đuổi theo tấn công, nàng dùng nhuyễn trượng xử luôn thế Thiên Long Bái Vĩ (rồng trời vẫy đuôi) một thế trượng tuyệt diệu. Bóng trượng như khoảng núi, gió trượng kêu veo veo đẩy cho hai tên hung ác lui ra ngoài xa sáu, bảy thước mới đứng yên.

Mẽ Nguyên Thông cũng biết Huyền Y Tiên Tử võ nghệ rất cao siêu nên nhân lúc bị đẩy lui đã ngấm ngầm mở cái túi da trong đựng Hắc Sách Lạc Hồn Sa chuẩn bị nếu khi nào hai người ra tay không thắng nổi đối phương sẽ dùng ám khí độc oai trấn giang hồ ra sử dụng.

Đới Cảnh bị Huyền Y Tiên Tử dùng trượng đẩy lui như vậy có vẻ không phục liền trợn ngược đôi mày lên hét lớn một tiếng múa kiếm xông vào công tiếp.

Nguyên Thông vẫn dùng Tiên Viên Trích Quả với Hắc Sát Âm Thủ phối hợp với Đới Cảnh tấn công Linh Chi.

Chỉ trong giây lát, trận ác chiến đã kịch liệt khôn tả. Bóng người, bóng trượng, bóng kiếm với bóng chưởng gây nên những tiếng kêu veo veo, tiếng gió ào ào, hất tung những hạt cát vàng ở dưới đất lên thành một bức họa tuyệt diệu và cực kỳ gay cấn.

Bóng người càng lúc càng mờ, ánh sáng chiều tà càng lúc càng nhạt.

Năm mươi hiệp đầu, Chuẩn Y Tiên Tử còn chiếm ưu thế. Từ hiệp thứ 51 trở đi, thì đôi bên ngang tay nhau.

Đấu tới hiệp thứ 150, dù sao Đới Cảnh với Nguyên Thông hai địch một cũng chiếm phần hơn, nên chúng đã nắm chắc được phần thắng.

Trong lúc Huyền Y Tiên Tử sắp bại đến nơi, thì bỗng có một đám mây đỏ từ phía Đông Nam nhanh như điện chớp bay tới.

Ngựa đã đỏ, người lại càng đỏ chói. Một mỹ nữ quần áo màu đỏ, tuổi chạc đôi mươi, trên vai khoác một chiếc áo choàng đỏ thẫm, cưỡi con ngựa thiên lý cũng đỏ như lửa, đang phóng tới như tên bắn.

Huyền Y Tiên Tử Vệ Linh Chi thấy sư muội của mình là Hồng Y Tiên Tử Hứa Linh Sa đã tới nơi, tinh thần rất phấn chấn, liền múa tít cây nhuyễn trượng, giở thế Lăng Quyên Lưu Sa (sóng cuộn cát chảy), gạt bóng kiếm trùng trùng điệp điệp

của Đới Cảnh sang bên, thuận tay đổi sang thế Vị Hà Thủy Câu (thả cần câu ở sông vị), chút nữa thì điểm trúng huyền cơ huyết của Nguyên Thông.

Nguyên Thông xoay người một vòng, lui về phía sau ba bước mới tránh thoát thế đó. Nhưng đột nhiên y cảm thấy một luồng chưởng phong nhắm đỉnh đầu mình đè xuống.

Thì ra Hồng Y Tiên Tử tách rất nóng nảy, xa xa trông thấy sư tử bị bao vây, liền giở khinh công tuyệt đỉnh, sử dụng thế Ứng Phi Nhập Vân, (Chim ưng bay vào trong đám mây), từ trên lưng ngựa nhảy xổ tới tấn công luôn.

Trong lúc Hứa Linh Sa nhảy tới, thì vừa gặp Mễ Nguyên Thông lui bước tránh né, nên nàng thừa cơ giở luôn thế Thiên Tinh Thủy Thái (sao trời tỏa ánh sáng ngũ sắc), định dùng chưởng hạ ngay tên hung ác của giới Hắc đạo này tại chỗ.

Nguyên Thông gặp nguy hiểm, tính hung ác lại càng tăng thêm, vội nghiêng đầu vai xoay người sang bên trái tránh, rồi thừa cơ lấy luôn một nắm Hắc Sách Lạc Hồn Sa cầm ở trong tay.

Trong lúc đường đột ứng biến, dù sao y cũng tay chậm hơn một chút, tuy thân hình của y đã gượng tránh né được, nhưng đầu vai trái vẫn bị chưởng của Hồng Y Tiên Tử quét trúng.

Chưởng lực của nội gia cao thủ có phải tầm thường đâu? Nguyên Thông hét lớn một tiếng, tự biết xương đầu vai của mình đã bị gãy.

Hồng Y Tiên Tử cũng là người coi kẻ ác hơn thù, thấy thế cười khẩy một tiếng, liền nhắm yếu huyết của Nguyên Thông điểm luôn.

Cười khẩy một tiếng, Nguyên Thông quay người quát lớn:

– Con nhãi này muốn chết phải không?

Y không sao nhịn được nữa liền ném luôn nắm Lạc Hồn Sa ra khỏi tay. Âm khí ấy hóa thành đám khói đen tanh hôi nồng nặc, bay lan tràn trên không trung.

Hồng Y Tiên Tử hơi sơ ý một chút, quên mất câu con giun dầm lấm cũng phải oằn, nên nàng vừa trông thấy làn khói đen bay mù mịt, mùi tanh hôi xông lên mũi, đã biết là nguy hiểm, vội vận nội gia cương khí lên thổi mạnh một cái, định thổi tan đám khói đen ấy.

Công lực của Hứa Linh Sa quả thật lợi hại. Nàng vừa phun một cái, đám khói đen ở trên không đã bị nàng thổi tan mất gần nửa.

Vì số Lạc Hồn Sa ấy quá nhiều, mà đám ở trước mặt tuy đã bị nàng thổi tan, nhưng những hạt cát xung quanh vẫn còn bắn vào người nàng rất nhiều. Huống hồ nàng phải ngửi mùi tanh hôi của nó, chỉ trong nháy mắt, nàng đã cảm thấy đầu óc choáng váng, ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Huyền Y Tiên Tử không ngờ lại có sự đột biến ấy xảy ra, nàng muốn ra tay

cứu viện đã hơi chậm. Đến khi nàng nhảy tới nơi, thì Hứa Linh Sa đã ngộ độc chết giấc ngã lăn ra đất rồi. Nàng kinh hoảng mặt thất sắc, giận dữ dậm chân xuống đất liên hồi. Còn Nguyên Thông với Đới Cảnh thì cao hứng khôn tả lớn tiếng cười như điên cuồng.

Một mặt nhờ Đới Cảnh dùng linh dược băng bó vết thương ở vai cho mình, một mặt nhờ Nguyên Thông giơ bàn tay phải sáu ngón lên, đắc chí cười ha hả nói:

– Vệ Linh Chi, người phải biết ám khí Hắc Sách Lạc Hồn Sa của Mễ Nguyên Thông này là một ám khí độc đáo. Sư muội của người bị bắn trúng, nếu trong nửa tiếng đồng hồ mà không uống ngay thuốc giải độc, thì y sẽ biến thành lệt đống nước máu ngay. Dù có Hoa Đà hay Biển Thước sống lại cũng đành phải bó tay chứ không có cách gì cứu chữa được nữa.

Cau mày lại, Vệ Linh Chi lạnh lùng hỏi:

– Người nói như thế có dụng ý gì? Có phải người muốn ta dùng mảnh huyết Hà Đồ kia trao đổi thuốc giải độc của người đấy không?

Nguyên Thông gật đầu cười khẩy đáp:

– Ngoài cách ấy ra, người không còn cách gì cứu chữa được sư muội của người nữa.

Linh Chi đưa mắt nhìn sư muội nằm chết giấc dưới đất, rồi nghiêng răng gật đầu, nói tiếp:

– Thôi được người hãy đưa thuốc giải độc cho ta, ta nhận lời trao đổi Huyết Hà Đồ cho người.

Dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, Nguyên Thông lạnh lùng ngắt lời:

– Vệ Linh Chi, người tưởng ta là đứa trẻ lên ba hay sao? Nếu người không đưa mảnh Huyết Hà Đồ cho ta trước, khi nào ta chịu đưa thuốc giải độc cho người?

Linh Chi nhìn Nguyên Thông hồi lâu, rồi trầm giọng hỏi:

– Ta đưa mảnh Huyết Hà Đồ cho người, nếu người nuốt lời thì sao?

Nguyên Thông liền đáp:

– Nếu ta nuốt lời không đưa thuốc giải độc cho người, thì sau này ta sẽ chết bằng Hắc Sách Lạc Hồn Sa của ta.

Thấy đối phương đã thề độc như vậy, Linh Chi liền móc túi lấy một cuốn da dê ra.

Nguyên Thông đỡ lấy cuốn da dê ấy giờ ra xem, thấy bên trong vẽ phong cảnh hai ngọn núi kẹp một giòng nước, màu nước tô bằng chu sa. Nhưng giòng nước ấy đi tới mép da dê thì bị cắt đứt. Hiển nhiên thấy bức hình đồ này không toàn vẹn, phải kiểm ra được hai mảnh kia chấp lại mới đầy đủ.

Thấy Nguyên Thông cứ mãi ngắm xem tấm da dê, không đưa thuốc giải cho

mình, Linh Chi liền lên tiếng hỏi:

– Nguyên Thông, thuốc giải Hắc Sátch Lạc Hồn Sa của người đâu, sao không thấy đưa ra cho ta?

Nguyên Thông thò tay vào lưng, cười giọng quái dị đáp:

– Kia Linh Chi, hà tất người phải nóng ruột như làm chi? Đây đây, ta đưa thuốc giải cho người!

Vừa nói dứt, y đã rút tay ra, lấy một nắm cát độc Hắc Sátch nhằm người Linh Chi ném tới.

Thương đâm trước mặt dễ chóng đỡ, tên bắn sau lưng khó đề phòng. Nhất là Huyền Y Tiên Tử là môn hạ đắc ý của Nam Nhạc Thần Tẩu, là một danh môn chính phái, tâm tánh quang minh chính đại, nên có bao giờ Mễ Nguyên Thông này dám nuốt lời thề một cách trắng trợn như thế. Cho nên nàng cũng bị trúng ám khí độc ấy như Hồng Y Tiên Tử, và cũng ngã lả ra đất chết giắc tức thì.

Mễ Nguyên Thông đắc chí cười như điên khùng. Ngờ đâu tiếng cười của y chưa dứt, thì đã có một luồng gió mạnh sau lưng lấn át tới.

Bây giờ lại đến lượt Mễ Nguyên Thông bị tấn công lén. Y chỉ nghe được một tiếng ngựa hí vang động ùi y đã bị một vật gì nặng tựa ngàn cân đánh trúng, người y bị văng ra ngoài xa mấy thước, nếu không nhờ có công lực thâm hậu, thì xương ùi của y đã gãy rồi.

Thì ra Nguyên Thông mải tấn công lén chị em Huyền Y Tiên Tử, nhưng quên thất con Thiên Lý Hỏa Vân Câu của Tiên Tử cưỡi là một con ngựa báu rất khôn ngoan và đã được huấn luyện lâu nên bị con ngựa đá đến suýt gãy ùi, bắn ra ngoài xa mấy thước, cả mảnh Huyền Hà Đồ ở trong tay y cũng bị con ngựa ấy dùng mõm cướp mất.

Đời Cảnh thấy thế cả kinh, vội múa kiếm đuổi theo, Nhưng dù khinh công thân pháp của y có giỏi đến đâu, cũng không thể nào nhanh bằng Thiên Lý Mã được, chỉ biết hậm hực nhìn theo con hỏa vân câu chạy mất dạng trong đám bụi vàng.

o O o

Trên con đường nắng gắt đi đến núi Hoa Sơn một thanh niên lâm lõi rảo bước, gương mặt hiện đầy vẻ phẫn uất, đó là Nghiêm Mộ Quang biệt hiệu Kim Cung Thần Kiếm Thủ, là một thanh niên chính phái mới nổi danh trên giang hồ.

Mộ Quang mặt mũi tuấn tú, hành vi chân chính được quần hùng trên giang hồ tôn làm thiếu niên anh hùng. Mộ Quang là đệ tử của Chưởng môn phái Tây Nhạc Lãnh Trúc tiên sinh Trà Nhất Minh.

Chàng còn là người yêu của Hồng Y Tiên Tử Hứa Linh Sa, trai tài gái sắc thật

là một cặp tình nhân xứng đôi vừa lứa trên giang hồ.

Một hôm Mộ Quang rong ruổi lên núi Thất Sơn gặp một người bạn cũ của sư phụ là Liễu Vân Đình.

Liễu Vân Đình ngẫu nhiên biết được cuộc hỗn chiến tại bãi sa mạc, gặp gỡ Mộ Quang liền tuần tự kể lại câu chuyện cho chàng nghe...

Mộ Quang càng nghe càng cảm thấy bồn chồn nóng nảy, sát cơ hiện rõ trên khuôn mặt.

Chàng đập bàn hét lớn:

– Ta thề nhất quyết phải báo thù cho bằng được!

Liễu Vân Đình đã biết Mộ Quang cùng với hai nàng Nam Nhạc Song Xu thế nào cũng có sự liên can mật thiết với nhau, cho nên ông ta một mặt khuyên chàng nên chấn tĩnh tinh thần, một mặt thủng thẳng nói:

– Bữa nọ Lão phu có việc đi qua Lương Sơn, gặp Lục Chỉ Tiên Viên Mễ Nguyên Thông với Bệnh Thuần Dương Đối Cảnh, thủ hạ của Hoa Sơn Nhị Quái, ngẫu nhiên nghe chúng than thở với nhau. Chúng bảo, tuy đã dùng Hắc Sátch Lạc Hồn Sa tấn công lên Nam Nhạc Song Xu, khiến hai nàng bị chôn xương vùi cát, ở trong bãi cát vàng, và mảnh Huyết Hà Đồ đã đến tay rồi lại bị mất.

Mộ Quang nghe tới đó, mặt lộ vẻ oán hận, mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, vội hỏi Vân Đình tiếp:

– Thưa Liễu lão tiên bối, hiện giờ Mễ Nguyên Thông và Đối Cảnh ở đâu?

– Có lẽ hiện giờ chúng trở về Hoa Sơn báo cáo tin này cho Hoa Sơn Tam Quái biết rồi cũng nên?

Mộ Quang nghe tới đó định phất tay áo đi ngay.

Vân Đình vội giơ tay ra ngăn cản, và cau mày lại hỏi:

– Nghiêm lão đệ định đi đâu thế?

Mộ Quang mặt lộ sát khí, lớn tiếng đáp:

– Tiểu bối định một mình xông pha lên Hoa Sơn giết chết Mễ Nguyên Thông với Đối Cảnh để trả thù cho Nam Nhạc Song Xu?

Vân Đình lắc đầu đáp:

– Tuy một cây sáo ngọc, một cái cung vàng với mười hai mũi tên cong cong của lão đệ đã gây nên tên tuổi khá lừng lẫy trong võ lâm thật, nhưng dù tuổi cao và hỏa hầu của lão đệ còn hơi kém một chút. Nhất là lại đơn thương độc mã, thì làm sao mà địch nổi Hoa Sơn Tam Quái đã chiếm cứ Tây Nhạc từ lâu và oai trên Quan Trung như thế?

Mộ Quang ứa nước mắt ra, gượng cười đáp:

– Nam Nhạc Song Xu với tiểu bối có mối liên can rất mật thiết, nên dù có bị tan xương nát thịt dưới tay Hoa Sơn Tam Quái tiểu bối cũng phải giết cho được Mễ, Đới nhị tặc! Xin cảm ơn lão tiền bối đã có lòng chỉ dẫn như vậy, nếu Mộ Quang này có thể sống sót mà xuống khỏi được núi Tây Nhạc, thì thế nào cũng quay lại núi Đại Tô này để cảm tạ lão tiền bối.

Nói xong, chàng giở khinh công tuyệt đỉnh ra, nhún chân một cái, nhảy lên cao hơn bốn trượng rồi trên không bỗng khom lưng co chân đạp mạnh một cái người đã tà tà phi thẳng xuống dưới chân núi.

Vân Đình không ngờ ý chí của Mộ quang lại cương quyết như vậy, muốn khuyên bảo chàng thêm, nhưng chàng đã đi khỏi rồi, nên ông ta khẽ lắc đầu thở dài, lẩm bẩm tự nói:

– “Thị phi chỉ vì hay lắm miệng, phiền não đều do xí chuyện người”. Không ngờ chỉ tại vì ta vô ý nói mấy lời như vậy, đã khiến một hiệp sĩ anh hùng tuổi trẻ có tương lai này bị toi mạng dưới tay của Tây Nhạc Tam Quái!

Ông ta vừa nói tới đó, trong đồng đá ở phía đằng sau có người cười như điên, như khùng, đỡ lời:

– Liễu lão quái vật, người đã biết thị phi chỉ tại bấy nhiêu chuyện thì tất nhiên phải hiểu câu “Cởi chuông cũng phải do chính tay người cột chuông” mới được chứ?

Tiếng nói vừa dứt, thì Vân đình thấy sau tảng đá lớn có một lão ăn mày tuổi trạc trung niên, đầu tóc rối bù, râu quai nón, quần áo lam lục bước ra, ông ta mới hay người đó là Phong Lôì Thần Khất Công Dương Mậu, người đã cùng với mình được người ta gọi là Thái Sơn Song Tuyệt, nên ông cười hỏi:

– Sao lão ăn mày quái dị này cũng có mặt ở đây thế?

Công Dương Mậu cười ha hả đáp:

– Xưa nay mỗi phải lựa những chỗ gió thực lớn mới ngủ được. Ngày hôm nay mỗi đang ngủ ngon giấc, ngờ đâu lại bị lão với tên đồ đệ bảo bối của Lãnh Trúc Tiên Sinh Trà Nhất Minh làm cho mất cả giấc ngủ.

Vân Đình lại hỏi tiếp:

Vừa rồi lão ăn mày nói câu: “Cởi chuông phải nhờ tay người cột chuông” là có ý nghĩa gì?

Phong Lôì Thần Khất cười giọng quái dị đáp:

– Lão quái vật bỗng dưng nói nhiều lời làm cho thằng nhỏ Nghiêm Mộ Quang ỷ vào võ công rồi hăng hái một mình dám xông pha tìm giấc như vậy, chả phải chính lão quái vật người đã “Cột chuông” là gì?

Vân Đình nghe nói, vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Lão ăn mày quái dị nói như thế, có phải lão muốn làm người “Cởi chuông” đó chăng?

Công Dương Mậu cười ha hả đáp:

– Việc gì đến lão nào? Theo kinh nhà phật nói: “Chuông vàng trên cổ hổ, chỉ có người cột chuông mới cởi được”

Vân Đình ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Lão ăn mày quái dị muốn mổ đi Hoa Sơn một phen ư?

Công Dương Mậu cười giọng quái dị đáp:

– Năm xưa hai chúng ta ở trên Nam Thiên Môn Trang, ngôi Thái Sơn Minh Chủ đã ác chiến hai ngày một đêm mà vẫn bất phân thắng bại, suýt chút nữa cả hai chúng ta cùng bị bại và bị thương. Nếu không nhờ có Lãnh Trúc tiên sinh Trà Nhất Minh đứng ra khuyên giải thì có khi nào ngày nay chúng ta lại trở thành bạn thân như vậy. Nên dù sao chúng ta cũng phải nể mặt Lãnh Trúc tiên sinh một chút vậy, thế nào lão quái vật cũng phải đi Hoa Sơn một phen ngấm ngàm giúp cho thằng nhỏ Nghiêm Mộ Quang không biết trời cao đất rộng chút nào.

Vân Đình lẳng lặng nghe xong mỉm cười đỡ lời:

– Nói đến câu chuyện ở Nam Thiên Môn thì chúng ta đều thụ ơn Lãnh Trúc tiên sinh, nếu mổ phải đi Hoa Sơn cởi chuông thì ít nhất lão ăn mày cổ quái cũng phải đi theo đứng cạnh mà khua trống gõ mõ hộ, như vậy mới phải.

Công Dương Mậu kêu la một tiếng rất quái dị rồi đáp:

– Chỉ vì lão quái vật lẩm miệng mới gây nên thị phi này, nay lại muốn kéo cả ăn mày mổ xuống nước một thể. Thế là nghĩa lý gì?

Vân Đình vừa cười vừa nói tiếp:

– Ai bảo bạn cứ thích dính vào chuyện của người khác? Mổ đã thị phi chỉ vì hay lẩm miệng, còn lão ăn mày quái dị thì lại phiền não bởi thích xí vào việc của người! Huống hồ ngoài Phong Lôì Thần Chưởng của bạn ra, thì không ai có thể khắc chế nổi Thất Bộ Trảo Hỗn Thủ Pháp của Ải Diêm La rất âm độc ấy?

Công Dương Mậu trợn đôi mắt quái dị lên nhìn Vân Đình và nói tiếp:

– Lão quái vật, nếu bạn sợ oai danh của nhóm Tây Nhạc Song Quái muốn mổ cùng đi vào trong Quan Trung một phen cũng được. Lão quái vật chỉ cần nói một tiếng, hà tất phải giở thủ đoạn nói khích một cái thường tục quá nổi, khiến người ta nghe thấy cũng phải chán ghét như thế làm chi?

Vân Đình tức cười đáp:

– Bảo mổ mời cũng được, hay nói khích cũng được! Mổ biết lão ăn mày quái dị rất thích dây dưa vào chuyện thị phi, vì suốt ngày ngủ trên núi Thái Sơn này, nhàn rồi quá hóa điên cuồng, nên chỉ muốn đi kiếm trường hợp nào vui vẻ để góp

vui vào thôi. Nhưng lão ăn mày quái dị lại rất giáo hoạt, lại đổ hết lỗi vào đầu mỡ rồi làm ra cái vẻ dạy đời.

Thấy Vân Đình đã nói đúng tâm sự của mình. Công Dương Mậu vừa cười như điên như khùng và nói tiếp:

– Lão quái vật còn ranh mãnh hơn cả ma quỷ, nhưng lúc gặp Tây Nhạc Tam Quái, thế nào lão quái vật cũng bị khốn khổ một phen chớ không sai. Thôi, đã nói đi là phải đi ngay, bằng không nếu tới chậm, tiểu tử Nghiêm Mộ Quang đã bị bọn giết người không gớm tay Ải Diêm La Yến Diễn khoét tim lột da y rồi, thì thế nào Lãnh Trúc tiên sinh cũng tới đây bắt lão quái vật đem đi Hăng Sơn ngâm vào trong chum dấm chứ không sai.

Hai vị kỳ hiệp tuyệt đời, đùa rỡ với nhau một hồi, rồi cùng nhau xuống khỏi núi Thái Sơn để theo dõi Nghiêm Mộ Quang và ngắm ngàng bảo vệ người hiệp sĩ trẻ tuổi kia.

o O o